

maal, for at man kunde naa til en endelig Beslutning om Sammensætningen af Selskabets Direktion.

Ivan tog straks derefter Ordet og mindede om, hvorledes han allerede ved det første Møde havde stillet sig tvivlende overfor Tanken om et Samarbejde mellem dette Projekts unge, geniale Ophavsmand og Teknikere af den ældre Skole. Han bad indtrængende om, at man trods det negative Resultat af hans Henvendelse til Obersten ikke vilde se mindre forhaabningsfuldt paa Foretagendet. Han var overbevist om, at dets overordentlige nationale Betydning ogsaa uden forældede og misundelige Avtoriteters Bistand vilde gaa op for den store Almenhed, naar Sagen blot blev sat i Scene med fornøden Kraft, og man navnlig ved tilstrækkelig Averteren — og maaske ogsaa paa anden Maade — sikrede sig Pressens Medvirken.

Max Bernhardt svarede med den Bemærkning, der fik de andre til at le, at han havde stor Tillid til Pressens Indflydelse, mindre derimod til Almenhedens Dømmekraft. Han erklærede sig dernæst ganske uenig med Ivan i Opfattelsen af den foreliggende Situation, der aldeles ikke godtgjorde Umuligheden af et Samarbejde som det ønskede. Tværtimod. Obersten havde jo vitterlig tilsagt dem sin Medvirken og kun stillet visse Betingelser, som endnu ikke var bleven opfyldte. Og det vilde dog være altfor latterligt, ja ganske